3 Ιουλίου 2014

Ένα όραμα. (ποίημα αφιερωμένο στον Απόστολο Πάυλο)

/ Γενικά Θέματα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Σαν μέσα σ᾽ όνειρο γλυκό, αγιόραμα μου ᾽δόθη
– εντός του σώματος, εκτός – δεν μπόρεσα να βρω,
και σ᾽ άλλον κόσμο βρέθηκα, σαν σε μια άλλη όχθη,
με οδηγό και σύντροφο εν᾽ άγγελο αβρό.
Γλυκά μου μίλησε στ᾽ αυτί, που ρίγησ᾽ η ψυχή μου,
θε να σου δείξω᾽, άκουσα, μέλος τρανό ᾽Ιησού,
εν᾽ άγιο που το θωρώ τιμή κι αναψυχή μου
να κάνω λόγο για αυτόν, τον Παύλο της Ταρσού.
Την ᾽Εκκλησία ρήμαζε, πριν εύρει τον Χριστό του
κι έπνεε φόνο κι απειλή την κάθε μια στιγμή,
μα λάμψη, όταν φώτισε, τον άδειο εαυτό του,
είδε την κατακρύλα του, στάθηκε με πυγμή.
Δεν θα με φτάσει ο καιρός τα έργα ν᾽ αριθμήσω
πάνω στη γη που έκανε, σα θεία ιαχή,
μόνο το φως που έριξε, για λίγο θα θυμήσω,
στη δόξα του Κυρίου μου, Ελλήνων την ψυχή.
Στων Μακεδόνων μας τη γη βρέθηκε μ᾽άγια χάρη,

καθώς διαβάς βοήθησονʾ άκουσε τη φωνή,
δεν δείλιασε, δεν δίστασε το βάρος της να άρει
και στους Φιλίππους βρέθηκε την πίστη να δονεί.
Στη φυλακή ερίχτηκε, δεν γεύτηκε τη νίκη,
τον έδιωξαν, τον έσπρωξαν σε άλλης γης μεριά,
σʾ ʾΑμφίπολη, σε Βέροια και στη Θεσσαλονίκη
επήγε ο απόστολος κι άναψε κει κεριά.
Μα, να, η αποκάλυψη κι η ταραχή συνάμα!
Τα βήματά του σύρθηκαν στην πόλη ʾΑθηνάς.
Το όραμά του φάνταξε ίδιο Θεού το θάμα:
η πόλη ἡ κατείδωλοςʾ, να ʾ ναι Χριστού αμνάς!
Τα λόγια ήρθαν σαν βροχή στη δίψα των ανθρώπων,
να τιθασεύσει πάλεψε νου και καρδιά μαζί,
δεν σας κηρύσσω τους Θεούς των μακρινών μας τόπωνʾ,
είπε, κι ευθύς φανέρωσε τον ʾΙησού που ζει.
ʾΑλλίμονο! δεν ένιωσαν τη λογική της πίστης,
με σηκωμένη την οφρύ φύγανε μονομιάς,
και πάλι θα σʾ ακούσουμεʾ, ειπʾ ο δικός τους μύστης,
τύλιξε τον απόστολο σύννεφο μοναξιάς.
Παρηγοριά και βάλσαμο χύθηκε στην καρδιά του,
όταν δειλά προχώρησαν κοντά του ξένοι δυό,
η Δάμαρις που γίνηκε ενʾ από τα παιδιά του
κι ο δικαστής Διονύσιος, πʾ αγάπησε σαν γιο.
Να τα τα πρόβατα τʾ αγνά, τα λιγοστά Κυρίουʾ
θυμήθηκε και έκλαψε ο μάρτυρας πιστός,
την όψη δεν φοβήθηκε του πονηρού θηρίου,
γιατί τη ρίζα έβλεπε που ήταν ο Χριστόςʾ.
Σταμάτησε να μου μιλά ο οδηγός ο άγιος
και άρωμα ξεχύθηκε, κάλυψε τη σιωπή,
η καιομένη μου καρδιά σαν τόπος πια πανάγιος,
με θάρρος εκινήθηκε, νίκησε την ντροπή.
Θέλω τον άγιο να δωʾ, ψέλλισα με λαχτάρα,
κείνον που ήταν κι είναι πια πνευματική μου αρχή,
τον μάρτυρα της πίστεως στου Ελληνα τη φάρα
κι ίσως ακούσω και εγώ τον λόγο του να ηχείʾ.
Πήρε το λόγο πάλι του ο φτερωτός μου φίλος,
αφού με κοίταξε γλυκά, σαν ήλιος το πρωΐ,
κάθε μου λέξη για αυτόν κινεί ο θείος ζήλος
είπε, και λάμψη γίνηκε η άγια του πνοή.

Βάσανα πέρασε πολλά, φυλάκιση, ναυάγια,
– ν᾽ απαριθμήσει δεν γροικά ο κάθε νους κτιστός –
μα όλα δόξα τα θωρεί και κλάδους από βάγια,
στίγμα που αφήνει πάνω του ο ίδιος ο Χριστός.
Κει που η δόξα σκέπασε το κουρασμένο σώμα
ήταν στο τέλος το φρικτό, στη Ρώμη την πλατιά.
Το βλέμμα έστρεψε ψηλά, πριν γείρει μες στο χώμα,
κι είδε Χριστού την αγκαλιά, τη θεία Του ματιά᾽.
Θέλω τον άγιο να δω᾽, ξανάπα μ᾽ άγια ζέση,
της οικουμένης την καρδιά, αγάπης τον λυγμό᾽.
Κι ένιωσα μέσα στην καρδιά, στη γη που είχε δέσει,
της χάρης το φτερούγισμα, τον θείο τον νυγμό.
Να τόνε δεις από κοντά δεν γίνεται ακόμα᾽,
απάντησε με συστολή ο θείος τούτος νους,
μόνο τη λάμψη του θα δεις απ᾽τ᾽ άγιο του το δώμα,
κι αυτό γιατί εγίνηκε ίδιος ο ᾽Ιησούς!᾽

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com